

YHTEYDEN JA JAON PERUSTEET

Watchman Nee (Ni T'o Shen)

Alleiviivaus ja lihavointi: Väinö Hotti

[Yhteyden ja jaon perusteet](#)
[Seurakunnan sisä- ja ulkopuolella](#)
[Hengen yhteys](#)
[Hengellisen yhteyden seitsemän perustetta](#)
[Paikallisseurakunnat](#)
[Seitsemän kiellettyä eron syytä](#)
[Voittajat](#)

YHTEYDEN JA JAON PERUSTEET

Sana "seurakunta" on mainittu ainoastaan kaksi kertaa evankeliumeissa, mutta sitä käytetään usein Apostolien teoissa. Toisessa luvussa kerrotaan noin kolmentuhannen ihmisen pelastumisesta ja neljännessä luvussa kerrotaan edelleen viidestä tuhannesta ja heihin viitataan seuraavassa luvussa "seurakuntana": "*Ja suuri pelko valtasi koko seurakunnan*" (Apt. 5:11). Tässä Raamattu kutsuu Jumalan lapsia "seurakunnaksi". Heti Stefanuksen kuoleman jälkeen käytetään tätä sanaa uudelleen Apt. 8:1, ja yhteys on tässä kohdassa selvempi kuin aikaisemmin. "*Ja sinä päivänä nousi suuri vaino Jerusalemin seurakuntaa vastaan*". Tästä kohdasta käy ilmeiseksi, että Jerusalemin uskovat ovat Jerusalemin seurakunta. Nyt tiedämme siis, mikä seurakunta on. Se käsittää kaikki pelastuneet määrättyllä paikkakunnalla. Myöhemmin, apostolien ensimmäisen lähetysmatkan kuluessa pelastui paljon ihmisiä eri paikoissa evankeliumin saarnan kautta. Mitään ei kerrota heidän "muodostumisestaan" seurakunniksi, mutta Apt. 14:23:ssa kerrotaan Paavalista ja Barnabaasta, että he valitsivat jokaisessa seurakunnassa vanhimmat. Näitä eri paikoissa olevia uskovien ryhmiä kutsutaan seurakunniksi. Ne olivat uskovien ryhmiä, siksi ne yksinkertaisesti olivat seurakuntia. Koska tahansa joukko ihmisiä pelastuu jossakin paikassa, ovat ne välittömästi sen paikkakunnan seurakunta. Raamatullinen seurakunnan perustaminen tapahtuu yksinkertaisesti evankeliumin saarnan ja kasteen kautta. Mikään muu ei ole tarpeellista. Kun ihmiset kuulevat evankeliumia ja vastaanottavat Herran Vapahtajakseen, silloin he ovat seurakunta.

Huomatkaamme tarkoin, että jonkun seurakuntaan vastaanottaminen perustuu siihen, että Herra on jo hänet vastaanottanut. "*Heikkouskoista hoivatkaa...sillä Jumala on ottanut hänet hoivaansa*" (Room. 14:1,3). "*Hoivatkaa sentähden toinen toistanne, niinkuin Messiaskin on teidät hoivaansa*" (Room. 15:7). Kun vastaanotamme jonkun, tunnustamme sillä ainoastaan, että Herra on jo hänet vastaanottanut. Meidän vastaanottamisemme ei tee häntä seurakunnan jäseneksi. Pikemminkin otamme hänet vastaan sentähden, että hän jo on jäsen. Jos hän on Herran oma, on hän seurakunnassa; jos hän ei ole Herran oma, ei hän ole seurakunnassa. Jos me vaadimme jotakin sen lisäksi, että Herra on hänet vastaanottanut, ennenkuin sallimme hänen tulla veljesyhteyteen kanssamme, silloin emme ole mikään seurakunta, vaan ainoastaan lahko.

SEURAKUNNAN SISÄ- JA ULKOPUOLELLA

Jokaisessa paikassa, missä evankeliumia on julistettu, ja ihmiset ovat uskoneet Herraan, ovat he sen paikan seurakunta, ja he ovat meidän veljiämme. **Apostolien päivinä oli kysymys seurakuntaan**

kuulumisesta mitä yksinkertaisin. Mutta meidän päivinämme eivät asiat ole niin yksinkertaisia, sillä monet ns. seurakunnat, jotka sulkevat ulos ne, joiden pitäisi olla seurakunnassa ja ottavat seurakuntaan ne, joiden pitäisi olla sen ulkopuolella, ovat tehneet kysymyksen monimutkaiseksi. Millaisen henkilön voimme syyllä katsoa kuuluvan seurakuntaan? Mitkä ovat vähimmät vaatimukset, joista voimme pitää kiinni seurakunnan yhteyteen pyrkivien suhteen? Elleivät seurakunnan jäsenyyden edellytykset ole selvästi määritellyt, silloin on aina olemassa vaara, että seurakunnasta suljetaan ulos niitä, jotka todella kuuluvat siihen, ja siihen luetaan ne, jotka eivät siihen kuulu.

Ennenkuin käymme selvittämään, kuka todella kuuluu paikallisseurakuntaan ja kuka ei, kysykäämme ensiksi, kuka kuuluu yleiseen Seurakuntaan ja kuka ei kuulu siihen. Jäsenyyden ehto kummassakin seurakunnassa on oleellisesti sama. Kun tiedämme, millaiset henkilöt kuuluvat yleisseurakuntaan, silloin tiedämme myös, millaiset ihmiset kuuluvat paikalliseen seurakuntaan.

Kuinka voimme tietää, kuka on kristitty ja kuka ei? *"Jolla ei ole Messiaan Henkeä, se ei ole hänen omansa"* (Rm 8:9). Jumalan Sanan mukaan on tosi kristitty henkilö, jonka sydämessä Messias asuu Henkensä kautta. Kristityt voivat olla erilaisia tuhannella tavalla, mutta tässä perustavassa kohdassa ovat kaikki samanlaisia: kullakin ja kaikilla on Messiaan Henki sydämessään. Jos haluamme tietää, kuuluuko joku Herralle, silloin on meidän ainoastaan saatava selville, onko hänellä Messiaan Henki vai ei. Kenellä tahansa on Messiaan Henki, hän on Seurakunnan sisäpuolella. Kellä ei ole Messiaan Henkeä, hän ei ole sisäpuolella. Jumalan Hengestä osallisella on oleellinen paikkansa Jumalan Seurakunnassa; Jumalan Hengestä osattomalla ei ole mitään osaa Jumalan Seurakunnassa. Näin on asian laita yleisessä Seurakunnassa, ja samoin on asian laita paikallisessa seurakunnassa. *"Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, niin ette kestä koetusta"* (2 Kor. 13:5). Seurakunnan ja maailman välillä kulkee selvä raja; kaikki tuon rajan sisäpuolella ovat pelastuneita, mutta sen ulkopuolella olevat ovat pelastuksesta osattomia. Tämä raja on ihmisessä asuva Messiaan Henki.

HENGEN YHTEYS

Jumalan Seurakunta käsittää suuren joukon uskovia, jotka eläen eri aikoina ovat olleet hajoitettuja eri paikkoihin yli koko maailman. Miten ne kaikki ovat tulleet yhdistetyksi yhdeksi universaaliseksi Seurakunnaksi? Miten ovat kaikki nämä ihmiset, joiden ikä, yhteiskunnallinen asema, kasvatusta, menneisyys, ulkomuoto ja luonne ovat niin erilaiset, tulleet yhdeksi Seurakunnaksi? Mikä on pyhien yhteyden salaisuus? Millä keinolla on kristillisyyden saanut nämä ihmiset, tuhansine erilaisuuksineen, tulemaan todella yhdeksi? Kristityt eivät ole yhdistyneet minkään suuren kokouksen tai keskinäisen sopimuksen perusteella. Kristillinen yhteys ei ole ihmistuotetta. Se on puhtaasti jumalallista alkuperää. Tämä voimakas, salaperäinen yhteys on istutettu kaikkien uskoviensa sydämiin sillä hetkellä kuin he ottavat vastaan Herran. Se on *"hengen yhteys"* (Ef. 4:3).

Jokaisen uskovan sydämessä asuva Henki on yksi Henki. Sentähden Hän tekee yhdeksi kaikki ne, joissa Hän asuu, niinkuin Hän itse on yksi. Kristityt voivat erota toisistaan lukemattomasti tavoin, mutta kaikilla kristityillä kaikkina aikoina, lukemattomine erilaisuuksineen, on tämä perustava yhtäläisyys: Jumalan Henki asuu heissä jokaisessa. Tämä on uskoviensa yhteyden salaisuus ja tämä on heidän maailmasta eronsa salaisuus. Kristillisen yhteyden ja kristillisen erottautumisen syy on yksi.

Tämä luontainen yhteys tekee kaikki uskovat yhdeksi ja tästä luontaisesta yhteydestä seuraa, että kaikki muu, paitsi maantieteellisistä seikoista aiheutunut jakaantuminen, on uskovien kesken

mahdoton. Ne, joilla ei tätä yhteyttä ole, ovat ulkopuolella olevia. Ne, joilla se on, ovat veljiämme. Jos sinulla on Messiaan Henki ja minulla on Messiaan Henki, silloin me molemmat kuulumme samaan Seurakuntaan. Ei ole mitään tarvetta tulla yhdistetyiksi, sillä me olemme yhdistetyt saman Hengen kautta, joka asuu meissä kummassakin. Paavali kehoittaa kaikkia uskovia "säilyttämään hengen yhteyden" (Ef. 4:3). Hän ei kehoita meitä "saamaan" tuota yhteyttä, vaan ainoastaan säilyttämään sen. Se on jo meillä, sillä ilmeisesti emme voi "säilyttää" sitä, mitä meillä ei ole. Jumala ei ole koskaan käskenyt meitä tulemaan yhdeksi toisten uskovien kanssa. Me olemme jo yhtä, siksi meidän ei tarvitse luoda yhteyttä, vaan ainoastaan säilyttää se.

Emme voi tehdä tätä yhteyttä, koska Hengen kautta olemme yhtä Messiaassa, emmekä voi särkeä sitä, sillä se on ikuinen tosiasia Messiaassa. Mutta me voimme hävittää sen vaikutukset, niin että sen ilmeneminen Seurakunnassa katoaa. Voi, että emme ole olleet kykeneviä säilyttämään tätä kallista yhteyttä, vaan vieläpä olemme käytännössä hävittäneet sen hedelmät siten, että Jumalan lasten kesken on vähän ulkonaista jälkeä tästä yhteydestä!

Miten voimme päättää, ketkä ovat veljiämme ja Jumalan Seurakunnan jäseniä? Ei kysymällä, onko heillä samat opilliset käsitykset kuin meillä, tai onko heillä ollut samat hengelliset kokemukset. Eikä ole katsottava, sopivatko heidän tapansa, elämänmuotonsa ja mielenkiintonsa niihin, mihin olemme tottuneet. Kysymme ainoastaan, asuuko heissä Jumalan Henki vai ei? Emme voi uskovien kesken vaatia mielipiteitten tai kokemusten yhtäläisyyttä, emmekä mitään muuta yhteyttä kuin Hengen yhteyttä. Tämä yhteys voi ja sen tulee aina olla Jumalan lasten keskuudessa. Kaikki, joilla on tämä yhteys, ovat Seurakunnassa.

Eikö ole matkoillanne joskus tapahtunut, että joko laivassa tai junassa olette tavanneet vieraan henkilön, ja ainoastaan lyhyen keskustelun jälkeen olette huomanneet, kuinka sydämässänne herää puhdas rakkaus häntä kohtaan. Tämä välitön rakkaus syntyi siitä, että yksi Henki asui sydämässänne. Sellainen sisällinen hengellinen yhteys kohoo kaikkien yhteiskunnallisten, rotu- ja kansallisuuseroavaisuuksien yläpuolelle.

Mistä voimme tietää, onko jollakin henkilöllä tämä Hengen yhteys? Niissä jakeissa, jotka seuraavat Paavalin kehoitusta "säilyttää Hengen yhteys", hän selittää, mitä on kaikilla, jotka omistavat tämän yhteyden. Emme voi odottaa, että uskovat olisivat samanlaisia kaikessa, mutta on seitsemän kohtaa, joissa kaikilla tosiuskovilla on osansa, ja näiden olemassaolosta tai puutteesta voimme tietää, onko jollakin henkilöllä Hengen yhteys vai eikö hänellä sitä ole. Monet muut asiat ovat hyvin tärkeitä, mutta nämä seitsemän kohtaa ovat oleellisia. Ne ovat välttämättömät hengelliselle veljesyhteydelle ja ne ovat samalla sekä pienimmät että suurimmat vaatimukset henkilölle, joka tunnustaa olevansa uskonveli.

HENGELLISEN YHTEYDEN SEITSEMÄN PERUSTETTA

"Yksi ruumis ja yksi henki, niinkuin te olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte; yksi Herra, yksi usko, yksi kaste; yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on yli kaikkien ja kaikkien kautta ja kaikissa" (Ef. 4:4-6). Seurakunnan jäsen on jokainen henkilö, joka omistaa Hengen yhteyden. Tästä seuraa, että hän on yhtä kaikkien uskovien kanssa seitsemässä ylläolevassa kohdassa. Näissä seitsemässä perusmuodossa ilmenee Hengen yhteys, joka on kaikkien Jumalan lasten yhteinen perintö. Vetäessämme rajaviivaa niiden välille, jotka kuuluvat Seurakuntaan, ja niiden välille, jotka eivät siihen kuulu, emme saa vaatia mitään näiden seitsemän kohdan lisäksi, ettemme sulkisi ulos ketään, joka kuuluu Jumalan perheeseen. Emme myöskään uskalla vaatia mitään vähempää, ettemme lukisi mukaan niitä, jotka eivät kuulu Jumalan

perheeseen. Kaikki, joilla on nämä seitsemän kohtaa, kuuluvat Seurakuntaan, kaikki ne, joilta puuttuu joku niistä, eivät kuulu Seurakuntaan.

1. YKSI RUUMIS

Yhteys alkaa Messiaan Ruumiin jäsenyydellä. Veljesyhteys on yhteyttä Ruumiin kanssa. Niillä, jotka ovat tämän yhteyden ulkopuolella, ei ole mitään hengellistä sukulaisuutta kanssamme, mutta kaikilla niillä, jotka ovat sen sisäpuolella, on veljesyhteys kanssamme. Emme voi tehdä Ruumiissa mitään veljesyhteyden valintaa, hyväksyen jonkun jäsenen ja hyljäten toisen. Kaikki olemme yhden Ruumiin osia, eikä ole mahdollista, että joku eroittaisi meidät siitä tai toinen toisistamme. Jokainen, joka on vastaanottanut Messiaan, kuuluu Ruumiiseen, ja hän sekä me olemme yhtä. Ellemme halua ulottaa veljesyhteyttä johonkin, tulee meidän ensin olla varmat siitä, ettei hän kuulu Ruumiiseen. Jos hän kuuluu siihen, ei meillä ole mitään syytä hyljätä häntä (ellei tämä tapahdu sellaisista kurinpidollisista syistä, joita on selvästi esitetty Jumalan Sanassa).

2. YKSI HENKI

Jos joku, jolla on sama Henki kuin meillä, etsii veljesyhteyttä kanssamme, on hänet otettava vastaan veljenä, huolimatta siitä, miten paljon hän eroaa meistä kokemuksensa tai muotojensa kautta. Jos hän on vastaanottanut Messiaan Hengen, ja me olemme vastaanottaneet Messiaan Hengen, silloin olemme yhtä Herrassa, eikä mikään saa meitä erottaa.

3. YKSI TOIVO

Tämä toivo, joka on yhteinen kaikilla Jumalan lapsilla, ei ole yleinen toivo, vaan kutsumuksemme toivo, nimittäin se toivo, johon olemme kristittyinä kutsutut. Mikä on toivomme kristittyinä? Me toivomme saavamme olla Herran kanssa iäti kirkkaudessa. Ei ole ainoatakaan sielua, joka on todella Herran oma, jonka sydämessä ei olisi tätä toivoa. Kun meissä on Messias, on meillä "*kirkkauden toivo*" (Kol 1:27). Jos joku tunnustaa olevansa Herran oma, mutta hänellä ei ole mitään taivaan ja kirkkauden toivoa, on tämä ainoastaan tyhjä tunnustus. Kaikki, joilla on osa tässä yhdessä toivossa, ovat yhtä, ja koska meillä on toivo saada olla yhdessä koko iankaikkisuus, kuinka voimme olla jakaantuneina ajassa? Jos meillä on sama osa tulevaisuudessa, emmekö iloisina jakaisi samaa osaa nyt?

4. YKSI HERRA

On vain yksi Herra, Herra Jeshua, ja kaikki, jotka tunnustavat, että Jumala on tehnyt Jeshua Nasaretilaisen Herraksi ja Messiaaksi, ovat yhtä Hänessä. Jos joku tunnustaa Jeshuan Herraksi, silloin hänen Herransa on meidän Herramme, ja koska me palvelemme samaa Herraa, ei mikään voi meitä erottaa.

5. YKSI USKO

Usko ei tässä tarkoita uskoamme Raamatun tulkintaan, vaan tässä on kysymys siitä uskosta, minkä kautta olemme pelastuneet, ja mikä on kaikkien uskovien yhteinen omaisuus. Me uskomme Jeshuan Jumalan Pojaksi, joka on kuollut syntisten pelastukseksi, ja joka elää uudelleen antaakseen kuolleille elämän. Keneltä puuttuu tämä välttämätön usko, hän ei kuulu Herralle, mutta kaikki, joilla se on, ovat Herran omia. Jumalan lapsilla saattaa olla monta erilaista Raamatun selitystapaa, mutta tässä perustavassa uskossa he kaikki ovat yhtä. Joilla ei ole tätä uskoa, niillä ei ole osaa Jumalan perheessä, mutta kaikki, jotka sen omistavat, tunnustamme veljiksemme Herrassa.

6. YKSI KASTE

Tapahtuuko se upottamalla vai valelemalla? On Jumalan lapsia, jotka eivät usko edes vesikastetta tarpeelliseksi. Mikä on tässä kohdassa mainitun "yhden kasteen" merkitys? Paavali luo 1. Korinttolaiskirjeessä valoa tähän kysymykseen. *"Onko Kristus jaettu? Ei kaikeksi Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai oletteko te kastetut Paavalin nimeen?" (1:13).* **Kysymyksen ydin on, kenen nimeen, olet kastettu. Jos olet kastettu Herran nimeen, se oikeuttaa sinut seurakunnan jäseneksi.**

Jumalan Sana opettaa, että kaste on kirjaimellinen ja tapahtuu upottamalla. **Mutta muistakaamme, että veljesyhteytemme perustus ei ole kasteen muoto, vaan Nimi, johon olemme kastetut. Kaikki, jotka ovat Herran nimeen kastetut, ovat yhtä Hänessä.**

7. YKSI JUMALA

Uskommeko samaan persoonalliseen, yliluonnolliseen Jumalaan Isänämme? Jos uskomme, silloin kuulumme yhteen perheeseen, eikä ole mitään riittävää syytä meidän jakautumiseemme.

Nämä seitsemän ylläolevaa kohtaa ovat jumalallisen yhteyden seitsemän ilmenemismuotoa. Ne ovat kaikkien jumalallisen perheen jäsenten omaisuus ja muodostavat kristillisen tunnustuksen ainoan todisteen. Ne on jokaisella tosikristityllä, aikaan ja paikkaan katsomatta. Hengen yhteys sitoo kuten seitsenkertainen köysi kaikki uskovat kautta maailman. Miten erilaiset heidän luonteensa tai olosuhteensa ovatkaan, jos heillä on nämä seitsemän sisällisen yhteyden ilmaisijaa, silloin ei mikään voi heitä erottaa.

Jos vaadimme veljesyhteyden ehdoksi vielä jotain muuta näiden seitsemän kohdan lisäksi, jotka ovat saman hengellisen elämän ilmaisuna, olemme syypäitä lahkolaisuuteen. Silloin me teemme eroituksen niiden välillä, jotka ilmeisesti ovat Jumalan lapsia. Kaikki ne, jotka omistavat kanssamme nuo seitsemän kohtaa, ovat veljiämme, mitkä tahansa heidän hengelliset kokemuksensa, opillinen katsantokantansa tai "seurakuntasuhteensa" ovatkaan.

PAIKALLISSEURAKUNNAT

Mikä on totta universaalisesta Seurakunnasta, on myös totta paikallisseurakunnasta. Universaalinen Seurakunta käsittää kaikki ne, joilla on Hengen yhteys; paikallisseurakunta käsittää kaikki ne, joilla määrättyllä paikkakunnalla on Hengen yhteys. Jumalan Seurakunta ja Jumalan seurakunnat eivät eroa luonteeltaan, vaan ulottuvaisuudeltaan. Edellinen käsittää maailmankaikkeudessa kaikki ne, joilla on Jumalan Henki, jälkimmäinen käsittää kaikki ne, joilla on Jumalan Henki samalla paikkakunnalla.

Luonteeltaan Seurakunta on jakamaton, niin kuin Jumala itse on jakamaton, sentähden Seurakunnan jakaminen seurakuntiin ei ole luonteen, elämän ja olemuksen jakamista, vaan koskee ainoastaan hallintoa, järjestäytymistä ja johtoa. Määrätty järjestäytyminen on välttämätön sentähden, että maallinen seurakunta käsittää suuren määrän yksityisiä uskovia. Kaikkien Jumalan lasten, jotka elävät hajoitettuna kautta maailman, on luonnollisesti mahdotonta elää ja kokoontua yhdessä paikassa. Ja yksin tästä syystä on Jumalan Seurakunta jaettu seurakuntiin.

Useimmat nykyajan uskovat ovat kokonaan sokeita, kun on kysymyksessä seurakunnan raamatullinen peruste. Jos joku kysyy toiselta: "Mihin seurakuntaan sinä kuulut?" vastaaja ajattelee erikoisopetusta, jonka hän hyväksyy, tai ihmisjoukkoa, jonka kanssa hänellä on erikoinen veljesyhteys, tai miten hänen ryhmänsä kristityt eroavat toisista kristityistä, tai nimeä, joka tuolla erikoisella joukolla on, ehkäpä myös järjestysmuotoa, minkä he ovat omistaneet - lyhyesti: kaikkea muuta kuin paikkaa, missä he elävät. Harvat vastaisivat tuohon kysymykseen: "Minä kuulun Efeson seurakuntaan" tai "Minä kuulun Shanghain seurakuntaan" tai "Minä kuulun Los Angeles'in seurakuntaan". Kun olemme Messiaassa, olemme erossa maailmasta. Kun olemme jollakin määrättyllä paikkakunnalla, se erottaa meidät toisista uskovista. Ainoastaan sentähden, että asumme eri paikalla kuin he, kuulumme eri seurakuntaan. Jos haluan kuulua samaan seurakuntaan, silloin minun täytyy muuttaa asuntoni samaan paikkaan. Jos taas toiselta puolen haluan kuulua eri seurakuntaan kuin muut minun paikkakunnallani, silloin minulla ei ole muuta keinoa kuin muuttaa eri paikkakunnalle. **Paikkakunnan ero yksin oikeuttaa uskovien välisen jakaantumisen.**

SEITSEMÄN KIELLETTYÄ ERON SYYTÄ

Olemme juuri myönteiseltä puolen nähneet sen pohjan, jonka perusteella Jumala on määrännyt Seurakuntansa jaon tapahtuvaksi. Nyt tahdomme kielteiseltä puolen nähdä, mitkä ovat ne syyt, joiden perusteella Seurakuntaa ei saa jakaa.

1. HENGELLISET JOHTAJAT

"Tarkoitan sitä, että yksi teistä sanoo: 'Minä olen Paavalin puolta', toinen: 'Minä Apolloksen', joku taas: 'Minä Keefaan', joku vielä: 'Minä Messiaan' (1 Kor. 1:12). Tässä Paavali osoittaa korintolaisten lihallisuuden heidän koettaessaan jakaa Jumalan seurakuntaa Korintossa, mikä Jumalallisen säädöksen mukaan oli jakamaton, koska Korinto oli pienin raamatullinen paikkakunnaksi, jolle mitään seurakuntaa voitiin perustaa. He aikoivat jakaa seurakunnan muutamien johtajien perusteella, joita Jumala oli erikoisesti käyttänyt. Keefas oli innokas evankeliumin julistaja; Paavali oli mies, joka oli paljon kärsinyt Herran tähden; ja Apollos oli mies, jota Herra varmasti oli käyttänyt palveluksessaan. Mutta vaikka Jumala oli tunnustautunut kaikkien kolmen työhön, Hän ei sittenkään sallinut Korinton seurakunnan heidän perusteella jakautuvan.

Paavali, Keefas ja Apollos olivat vilpittömiä Jumalan palvelijoita, jotka eivät sallineet mitään puoluehenkeä tulla erottamaan seurakuntaa, vaan **tästä aiikeesta olivat heidän innokkaat kannattajansa vastuussa.** Ihmisen luonto on taipuisa sankaripalvontaan ja asettaa mielellään etusijaan ne, jotka sopivat sen makuun. Koska niin monet Jumalan lapset tietävät hyvin vähän tai ei mitään Ristin voimasta, joka pitää lihan kurissa, on tämä ihmispalvonnan taipumus saanut monesti ilmaisumuotoja Jumalan Seurakunnassa ja aikaansaanut paljon vahinkoa. Jumalan tahdon mukaista on, että oppisimme hengellisistä miehistä ja hyötyisimme heidän johdostaan. Mutta on kokonaan vasten Hänen tahtoaan, että jakaisimme Seurakunnan niiden miesten mukaan, joita ihailimme.

2. PELASTUMISEN VÄLIKAPPALEET

Eivät hengelliset johtajat eivätkä Jumalan pelastumisessamme käyttämät välikappaleet ole riittävä syy Seurakunnan jakamiseen. Muutamat Korinton uskovat selittivät kuuluvansa "Keefaalle", toiset "Paavalille", toiset "Apollokselle". He katsoivat hengellisen historiansa alkaneen näistä miehistä ja siksi **he ajattelivat kuuluvansa heille.** On luonnollista ja yleistä, että ihmiset, jotka ovat pelastuneet jonkun työntekijän tai seurun ollessa välikappaleena, katsovat sen jälkeen kuuluvansa tuolle työntekijälle tai seuralle. Samoin on luonnollista ja yleistä, että työntekijä tai lähetys sen

jälkeen katsoo noita pelastuneita itselleen kuuluviksi. Se on luonnollista, mutta ei hengellistä; se on yleistä, mutta siitä huolimatta Jumalan tahdon vastaista. Voi, että niin monet Jumalan palvelijat eivät ole vielä käsittäneet, että he ovat paikallisseurakunnan palvelijoita, eivätkä yksityis-"seurakunnan" herroja!

3. LAHKOTTOMUUS

Muutamit kristityt ajattelevat tietävänsä parempaa kuin sanoa: "Minä olen Paavalin" tai "Minä olen Apolloksen" tai "Minä olen Keefaan". He sanovat: "Minä olen Messiaan" (Kristuksen). Sellaiset kristityt halveksivat muita lahkolaisina ja alottavat siltä pohjalta uuden yhteyden. Heidän asenteensa on: Sinä olet lahkolainen; Minä en ole lahkolainen. Te olette sankaripalvoja. Me palvelemme yksin Herraa.

Mutta Jumalan Sana ei tuomitse ainoastaan niitä, jotka sanovat: "Minä olen Paavalin"; "Minä olen Apolloksen"; "Minä olen Keefaan". Yhtä varmasti ja selvästi se hylkää nuo, jotka sanovat: "Minä olen Messiaan" (Kristuksen). Ei ole väärin pitää itseään yksin Messiaalle kuuluvana. Se on oikein, jopa välttämättömänä. Ei ole myöskään väärin vastustaa kaikkea hajaannusta Jumalan lasten keskuudessa, se on mitä kiitettävintä. Jumala ei näiden kummankaan asian tähden tuomitse tuota kristittyjen joukkoa, vaan Hän tuomitsee heidät juuri samasta synnistä, mistä he tuomitsevat toisia, - nimittäin heidän lahkolaisuudestaan. Pannakseen vastalauseensa Jumalan lasten keskeistä jakaantumista vastaan monet uskovat koettavat erottaa niitä, jotka jakavat Seurakuntaa, niistä, jotka eivät sitä tee, eivätkä edes uneksi, että he itse ovat myös jakamassa! Heidän jakoperusteensa saattaa olla hienompi kuin niiden, jotka toimittavat jakoa opillisten erilaisuuksien perusteella tai persoonallisesta mieltymyksestä määrättyihin johtajiin.

Mutta tosiasiana pysyy, että he jakavat Jumalan Seurakuntaa. Samalla kun he hylkäävät hajaantumisen muualla, he ovat itse sitä synnyttämässä.

Kun sanot: "Minä olen Messiaan" (Kristuksen), tarkoitatko sillä, että muut eivät sitä ole? On täydellisesti oikein, että sanot: "Minä olen Messiaan" (Kristuksen), jos huomautuksesi ilmaisee ainoastaan sitä, kenelle kuulut. Mutta jos se merkitsee: Minä en ole lahkolainen; minä seison aivan erilaisella pohjalla kuin te lahkolaiset, silloin se tekee eron sinun ja toisten kristittyjen välillä. Jo tuo ajatus, jolla tehdään ero Jumalan lasten välillä, johtaa lähteensä ihmisen lihallisesta luonnosta ja on lahkolaisuutta. Jos pidämme toisia uskovia lahkolaisina ja itseämme lahkottomina, silloin teemme heti eroituksen Jumalan kansan kesken, ja näin ilmenee hajoittava henki juuri jakaantumista tuomittaessa. Huolimatta siitä, mitä keinoja tahansa käytämme tehdessämme eroituksia Jumalan perheen jäsenten välillä - tapahtuipa se vaikkapa itse Messiaan varjolla - olemme syypäitä Ruumiin hajoittamiseen.

Mikä sitten on oikein? Kaikki nurkkakuntahenki on väärää; kaikkien tosi Jumalan lasten mukaan lukeminen on oikein. Eri uskontokuntien olemassaolo ei ole raamatullista, eikä meillä tule olla mitään osaa niissä. Mutta jos otamme arvostelevan asenteen ja ajattelemme: He kuuluvat eri uskontokuntiin, minä en kuulu niihin; He kuuluvat lahkoihin, minä kuulun yksin Messiaalle, on sellainen eroituksen tekeminen ehdottomasti lahkolaisuutta.

Niin, kiitos Jumalan, minä olen Messiaan, mutta minun veljesyhteyteni ei ole ainoastaan niiden kanssa, jotka sanovat: "Minä olen Messiaan" (Kristuksen), vaan kaikkien kanssa, jotka ovat Messiaan. Oleellisen tärkeä ei ole tunnustus, vaan tosiasia. Vaikka nuo toiset uskovat sanovat olevansa Paavalin, Keefaan tai Apollon, he kuitenkin tosiasiasa ovat Messiaan. Minä en välitä niin paljon siitä, mitä he sanovat, mutta kyllä hyvin paljon siitä, mitä he ovat. En kysy, kuuluvatko he

uskontokuntiin, vai ei, ovatko he lahkolaisia vai lahkottomia, kysyn ainoastaan: Ovatko he Messiaan omia? Jos he ovat Messiaan, silloin he ovat veljiäni.

Meidän persoonallisen asenteemme tulisi olla uskontokuntien ulkopuolella, mutta tämä ei ole veljesyhteytemme peruste. Meidän ei pidä itse kuulua lahkoihin, mutta emme uskalla vaatia lahkottomuutta veljesyhteytemme ehtona. Ainoa veljesyhteytemme perustus on Messias. **Meidän tulee sulkea veljesyhteytemme kaikki uskovat samalla paikkakunnalla, eikä ainoastaan niitä, jotka eivät sillä paikkakunnalla kuulu mihinkään lahkoihin.**

Emme uskalla tehdä eroitusta itsemme ja heidän välillään sentähden, että he tekevät eroituksen itsensä ja toisten välillä. He ovat Jumalan lapsia, eivätkä he sentähden lakkaa olemasta Jumalan lapsia, että he tekevät eroituksen itsensä ja toisten välillä. **Mutta heidän johonkin uskontokuntaan tai lahkoon kuulumisensa merkitsee, että Herran tarkoituksen ja mielen toteutumiseksi heissä on asetettu vakavia rajoituksia, ja siitä seuraa, etteivät he koskaan pääse hengellisessä kasvussa ja täyteydessä määrättyä kohtaa pitemmälle. He saattavat kokea siunausta, mutta ei koskaan Jumalallisen tarkoituksen täyteyttä.**

Emme tavoittele uskontokuntaseurakuntaa, tai uskontokuntien välistä seurakuntaa, emme edes uskontokunnatonta eli uskontokuntien ulkopuolella olevaa seurakuntaa, vaan paikallista seurakuntaa. "Korinton seurakunta" on raamatullinen, mutta kaikkien niiden seurakunta, jotka Korintossa sanovat: "Minä olen Messiaan" (Kristuksen), on epäraamatullinen. Työmme on positiivista ja rakentavaa, eikä negatiivista ja hävittävää. Tarkoituksemme on seurakuntien perustaminen. Ihmisluonto on taipuvainen menemään äärimmäisyyksiin. Meille on helppoa olla uskontokuntien ulkopuolella ja vaatia samaa muilta tai toiselta puolen, suvaita uskontokuntamieltä muissa ja vähitellen itsekkin tulla saman mielisiksi.

Sentähden, jos tulemme paikkaan, missä Messiaan Nimeä ei ole vielä mainittu, on meidän siellä saarnattava evankeliumia, voitettava ihmisiä Herralle ja perustettava paikallinen seurakunta. Jos tulemme paikkaan, missä jo on kristityitä, mutta nämä uskovat ovat eri perusteilla eroittautuneet eri uskontokunta-"seurakunniksi", silloin on meidän tehtävämme aivan sama, kuin tuossa toisessakin paikassa. Meidän tulee saarnata evankeliumia, johtaa ihmisiä Herran luo ja muodostaa heitä raamatullisella perusteella olevaksi paikalliseksi seurakunnaksi. Koko ajan tulee meidän säilyttää kaikkia vastaanottava mieli, eikä tule sulkea ulos niitä uskovia, jotka kuuluvat eri lahkoihin, sillä he ovat Jumalan lapsia, kuten mekin, ja koska he elävät samalla paikkakunnalla kuin mekin, kuuluvat he samaan seurakuntaan kanssamme. Itse emme voi liittyä mihinkään lahkoon tai jäädä sellaiseen, sillä seurakuntayhteytemme voi olla ainoastaan paikallisella perusteella.

Jos uskovat voidaan johtaa näkemään, että paikallisseurakunta on Messiaan Ruumiin paikallinen ilmaisumuoto, silloin he eivät varmaankaan jää mihinkään lahkoon. Toiselta puolen on mahdollista, että he näkevät kaikki lahkolaisuuden pahat puolet ja jättävät sen, tietämättä mitä paikallisseurakunta on. Meidän tulee auttaa niitä, joiden siunaukseksi Jumala on nähnyt hyväksi käyttää meitä, käsittämään selvästi paikallisseurakuntia koskeva totuus. Heidän tulee käsittää, että milloin tahansa käytämme "me" sanaa puhuessamme Jumalan lapsista, sisältyvät siihen kaikki Jumalan lapset, eivätkä ainoastaan ne, jotka kokoontuvat meidän kanssamme. Jos puhumme "veljistämme", emmekä sisällytä siihen kaikkia Jumalan lapsia, vaan ainoastaan ne, jotka jatkuvasti kokoontuvat kanssamme, **silloin olemme skismaattisia, eriseuraisia.**

Minä en suvaitse lahkolaisuutta, enkä usko, että meidän pitäisi kuulua mihinkään lahkoon, mutta tehtävämme ei ole saada ihmisiä jättämään ne. Jos pidämme pääasiallisena tehtävänäme johtaa ihmisiä Herran ja Hänen Ristinsä voiman tuntemiseen, silloin ne jättävät itsensä iloisina Hänelle,

oppien vaeltamaan Hengessä ja hylkäämään lihan työt. Me tulemme huomaamaan, että ei ole mitään tarvetta uskontokuntia koskevan kysymyksen teroittamiseen, sillä Pyhä Henki itse on heitä valaiseva. Jos uskova ei ole oppinut Ristin tietä ja Hengessä vaeltamaan, niin mitä voitetaan sillä, että hän jättää jonkun lahkoon?

4. OPILLISET EROAVAISUUDET

Kreikankielen sana "haireseis" Gal. 5:20:ssa ei välttämättä ilmaise ajatusta erehdyksestä, vaan pikemminkin opin perusteella tapahtuvaa jakaantumista. Uudessa Testamentissa se käännetään sanalla "lahkot". Darbyn painos kääntää sen "mielipide-koulukunnat". Itse ajatus ei ole totuuden ja erehdyksen välisessä erossa, vaan oppiin nähden perustuvassa jakaantumisessa. Oppini saattaa olla oikea tai väärä, mutta jos aiheutan sillä jakaantumisen, silloin olen syyllinen "haireseis" sanan esittämään asiaan.

Jumala kieltää kaiken opillisella pohjalla tapahtuvan jakaantumisen. Jotkut uskovat, että ylösottaminen tapahtuu ennen suurta ahdistusta, toiset taas, että se tapahtuu suuren ahdistuksen jälkeen; jotkut uskovat, että kaikki pyhät tulevat Valtakuntaan, toiset uskovat, että ainoastaan osa pääsee siihen; jotkut uskovat, että Pyhän Hengen kastetta seuraa välttämättä yliluonnolliset ilmaukset, toiset eivät pidä niitä välttämättöminä. Mutta mikään näistä opillisista eroavaisuuksista ei muodosta raamatullista pohjaa Jumalan lasten jakaantumiselle. Vaikka toiset saattavat olla oikeita, toiset väärä, ei Jumala hyväksy mitään eroa näiden eri opillisten käsitysten perusteella. (Tässä emme tietenkään tarkoita uskon perustuksia, kuten uskoa Jumalaan, Messiaaseen, sovituksen ym., vaan ainoastaan toisarvoisia asioita.) Jos joku uskovien joukko, jonkun Jumalan Sanan mukaisen opetuksen innostuksessa, eroaa paikallisseurakunnasta, voi heidän perustamansa uuden "seurakunnan" opetus olla enemmän raamatullista, mutta se ei mitenkään voi olla raamatullinen seurakunta. On lihallista tuoda erehdystä seurakuntaan, mutta on myös lihallista jakaa seurakuntaa erehdyksen tähden. Lihallisuus särkee usein seurakunnan yhteyden missä tahansa.

Jos haluamme säilyttää raamatullisen aseman, silloin on meidän huolehdittava siitä, että ne seurakunnat, joita eri paikoissa perustamme, edustavat ainoastaan paikkakuntia, ei oppeja. Jos "seurakuntamme" ei ole eroitettu toisista Jumalan lapsista ainoastaan paikkakunnan perusteella, vaan on jonkun erikoisen opin julistamista varten, silloin olemme ehdottomasti lahko, huolimatta siitä, kuinka Jumalan Sanan mukainen opetusme saattaakin olla. Jumalan tarkoitus on, että seurakunta edustaisi Jumalan lapsia paikkakunnalla, eikä jotain erikoista totuutta siellä.

Saatamme tulla paikalle, jossa seurakunta jo on perustettu selvälle seurakunnalliselle pohjalle. Kuitenkin sen jäsenillä voi olla katsantokantoja, joita pidämme epäraamatullisina, tai ehkä heidän mielestään meidän katsantokantamme ovat epäraamatullisia. Jos kieltäydymme silloin tunnustamasta heitä tuolla paikkakunnalla olevaksi Jumala seurakunnaksi, pidättyen veljesyhteydestä heidän kanssaan, olemme eriseuraisia. Kysymys ei ole siitä, ovatko he yhtä mieltä meidän esittämämme totuuden kanssa, vaan ovatko he selvällä seurakunnallisella pohjalla.

Jos haluamme sydämestämme säilyttää Jumalan seurakuntien paikallisen luonteen, emme voi olla kohtaamatta vaikeuksia työssämme. Ellei Risti voimakkaasti vaikuta, mitä kahnausten mahdollisuuksia silloin tuleekaan olemaan sulkiessamme yhteen seurakuntaan paikkakunnan kaikki uskovat erilaisine katsantokantoinen. Kuinka liha mielellään sisällyttäisi juuri nuo, joilla on samat katsantokannat ja sulkisi pois nuo, joiden katsantokannat eroavat niistä, mitä meillä on. Lihalle on vaikeata joutua alinomaiseen, läheiseen yhteyteen ihmisten kanssa, joiden Raamatun tulkinta ei sovi yhteen sen kanssa, mikä meillä on. Mutta se on hyväksi hengelle. Jumala käyttää

Ristiä. Hän tahtoi saada meidät alistumaan Ristille, niin että juuri tilanteen vaikeuksien kautta Messiaan lempeys, kärsivällisyys ja rakkaus tulisi painetuksi syvälle meidän elämäämme. Ellemme niissä olosuhteissa tunne Ristiä, silloin ehkä väittelemme, kiivastumme ja lopulta menemme omaa tietämme. Meillä saattaa olla oikeat katsantokannat, mutta Jumala antaa meille tilaisuuden osoittaa oikeaa mieltä. Meillä saattaa olla oikea usko, mutta Jumala koettelee meitä, nähdäkseen onko meillä oikea rakkaus. On helppoa täyttää mielensä raamatullisella opetuksella, sydämen ollessa tyhjä todellisesta rakkaudesta. Jumala käyttää välikappaleina kädessään niitä, jotka ovat erilaisia kuin me, koetellakseen, onko meillä hengellistä kokemusta, vaiko ainoastaan raamatullista tietoa; onko julistamamme totuus meille elämän asia, vaikka pelkkä teoria.

Roomalaiskirjeen 14. luku näyttää meille, miten on meneteltävä niiden kanssa, joiden katsantokannat eroavat meidän opetuksestamme. *"Heikkouskoista hoivatkaa, rupeamatta väittelemään mielipiteistä" (jae 1). "Mikä sinä olet tuomitsemaan toisen palvelijaa? Oman isäntänsä edessä hän seisoo tai kaatuu; mutta hän on pysyvä pystyssä, sillä Herra on voimallinen hänet pystyssä pitämään" (jae 4). "Älkäämme siis enää toisiamme tuomitko, vaan päättäkää pikemmin olla panematta veljenne eteen loukkaukiveä tai langetusta" (jae 13).* Oi, mikä kristillinen kärsivällisyys! Oi, mikä avarasydämys! Voi, miksi monet Jumalan lapset ovat niin intoilevia lempioppiensa puolesta, että heti leimaavat keretiläisiksi ja sen mukaan kohtelevat niitä, joiden Raamatun tulkinta eroaa heidän käsityksestään. Jumala tahtoi meidän vaeltavan rakkaudessa niitä kohtaan, joilla on erilaiset katsantokannat kuin mitkä meille ovat kalliita (jae 15). Tämä ei merkitse, että kaikki seurakunnan jäsenet saavat pitää mitä opinkäsityksiä tahansa, mutta se merkitsee, että opillisista erilaisuuksista syntyneiden vaikeuksien ratkaisu ei ole siinä, että muodostetaan eri joukkoja erilaisten katsantokantojen mukaan, vaan osoittamalla rakkautta niitä kohtaan, joiden käsitykset eroavat niistä, mitä meillä on. Kärsivällisellä opetuksella saatamme ehkä vielä auttaa kaikkia pääsemään "yhteyteen uskossa" (Ef. 4:13). Kun me odotamme kärsivällisesti Herran edessä, voi Hän antaa toisille armoa muuttamaan katsantokantansa tai Hän saattaa antaa meille armoa näkemään, ettemme olekaan niin hyviä opettajia kuin luulimme olevamme. Ei mikään niin koettele opettajan hengellisyyttä kuin se, että hänen opetustaan vastustetaan.

Opettajien tulee oppia nöyryyttä, mutta sitä pitää myös kaikkien uskovien oppia. Kun he tuntevat asemansa Ruumiissa, tulevat he tietämään, ettei jokaiselle ole annettu tehtäväksi päättää oppia koskevista asioista. Heidän tulee oppia alistumaan niiden ojennettavaksi, jotka Jumala on varustanut erikoiseen palvelusvirkaan opettamaan Hänen kansaansa. Hengelliset lahjat ja hengellinen kokemus ovat tarpeellisia hengellisessä opetuksessa. Ei jokainen osaa opettaa.

"Tehkää minun iloni täydelliseksi siten, että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus, että olette sopuisat ja yksimieliset ettekä tee mitään itsekkyydestä tai turhan kunnian pyynnöstä, vaan että nöyryydessä pidätte toista parempana kuin itseänne ja että katsotte kukin, ette vain omaanne, vaan toistenkin parasta" (Fil. 2:2-4). Kun seurakunnat ovat laskeneet sydämelleen sen, mitä Paavali kirjoitti Filippiin seurakunnalle, silloin on täysin mahdollista, että on ainoastaan yksi seurakunta yhdellä paikkakunnalla, ilman minkäänlaista hankausta sen monien jäsenten kesken.

5. ROTUEROAVAISUUDET

"Sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä" (1 Kor. 12:13). Juutalaisilla on aina ollut voimakkaat rotuennakkoluulot. He pitivät toisia kansoja saastaisina, joiden kanssa jopa syöminenkin on kiellettyä. Mutta kirjoittaessaan korinttolaisille Paavali teki selväksi, että sekä juutalainen ja kreikkalainen ovat yhtä Seurakunnassa. **Kaikki eroavaisuudet**

"Aadamissa" on pyyhitty pois "Messiaassa". Jumalan Sanassa ei tunneta rotu-"seurakuntaa". Seurakunnan jäsenyys riippuu asuinpaikasta eikä rodusta.

Nykyajan suurissa maailmankaupungeissa on valkoisten ja mustien, eurooppalaisten ja aasialaisten seurakuntia. Nämä ovat syntyneet siksi, ettei ole ymmärretty kaupungin olevan seurakunnan rajana. Jumala ei salli mitään kansansa jakoa värin, tottumusten tai elintapojen erilaisuuden perusteella. Huolimatta siitä, mihin rotuun he kuuluvat, jos asuvat samalla paikkakunnalla, **he kuuluvat samaan seurakuntaan.** Jumala on asettanut eri rotuihin kuuluvia uskovia asumaan samalla paikkakunnalla, niin että he, kohoten kaikkien ulkonaisten eroavaisuuksien yläpuolelle, voisivat yhdessä seurakunnassa ilmentää Hänen Poikansa Henkeä ja elämää. **Armo voittaa kaiken luonnosta johtuvan; kaikki mitä meillä oli "Aadamissa", on voitettu "Messiaassa"**. Kaikki asiat voidaan keskittää tähän: onko kaikki lihalliset eroavaisuudet jo poistettu Messiaassa, vai onko lihalle vielä tilaa Seurakunnassa? Ovatko Messiaassa olevat voiman lähteet riittävät voittamaan kaikki luonnolliset raja-aidat?

6. KANSALLISET EROAVAISUUDET

Juutalaiset ja pakanasyntyiset edustivat niin kansallis- kuin rotueroavaisuuksia, mutta Jumalan Seurakunnassa *"ei ole juutalaista tai kreikkalaista"*. Siinä ei ole rotueroavaisuuksia, eikä siinä myöskään ole kansallisuuseroavaisuuksia. **Kaikki uskovat, jotka elävät yhdellä paikalla, kuuluvat yhteen seurakuntaan, huolimatta siitä, mitä kansallisuutta he edustavat.** Luonnollisessa suhteessa on eroa kiinalaisen, ranskalaisen, brittiläisen ja amerikkalaisen välillä, mutta hengellisessä mielessä ei ole mitään eroa. Jos kiinalainen elää Nankingissa, kuuluu hän Nankingin seurakuntaan. Jos joku ranskalainen elää Nankingissa, kuuluu hän myös Nankingin seurakuntaan. Tämä sama pitää paikkansa englantilaisiin, amerikkalaisiin ja kaikkiin muihin kansallisuuksiin kuuluvista, edellyttäen, että he ovat uudestisyntyneet. Jumalan Sana tunnustaa "Rooman seurakunnan", "Efeson seurakunnan" ja "Tessalonikan seurakunnan", mutta se ei tunnusta juutalaista seurakuntaa, kiinalaista seurakuntaa tai anglikaanista seurakuntaa. Syy, miksi kaupunkien nimet esiintyvät Raamatussa Jumalan seurakuntien nimien yhteydessä, on se, että asuinpaikan ero on ainoa ero, jonka Jumala tunnustaa lastensa keskuudessa.

Koska kaikki seurakunnat ovat paikallisia, silloin uskova, olkoonpa mitä kansallisuutta tahansa, muuttaessaan toiseen paikkaan, tulee heti tuon jälkimmäisen paikan seurakunnan jäseneksi, eikä hänellä ole enää mitään seurakuntayhteyttä edellisen asuinpaikkansa seurakunnan kanssa. Et voi elää yhdessä paikassa ja kuulua toisen paikkakunnan seurakuntaan. Jumalan seurakuntien yhteydessä ei ole mitään ekstraterritorialijärjestelmää. Niin pian kuin menet kaupungin rajojen yli, kuljet myöskin seurakunnan rajojen yli. Jos kiinalainen veli muuttaa Nankingista Hankouhun, tulee hän Hankoun seurakunnan jäseneksi. Samalla tavalla, jos englantilainen veli tulee Lontoosta Hankouhun, tulee hän myös heti Hankoun seurakunnan jäseneksi. Asuinpaikan muutokseen sisältyy välttämättä muutto toiseen seurakuntaan, jota vastoin kansalaistumisella ei ole mitään vaikutusta seurakunnan jäsenyyteen.

Meidän Kiinasta Etelämeren saarille menneiden työtovereittemme tulee varoa, etteivät siellä perusta mitään "Kiinalaisten Siirtolaisten Seurakuntaa". Meillä voi olla "Kiinalaisten Siirtolaisten Kauppakamari" tai "Kiinalaisten Siirtolaisten Korkeakoulu" tai "Kiinalaisten Siirtolaisten Klubi". Kaikkea muuta, mitä haluatte, voitte merkitä "Kiinalaisille Siirtolaisille" kuuluvaksi, mutta ette seurakuntaa. Seurakunta on aina paikallinen! Jos menette mihin ulkomaalaiseen kaupunkiin tahansa, silloin kuulutte sen kaupungin seurakuntaan. Jumalan seurakunnissa ei ole mitään "kiinalaista".

Kuinka ihanaa olisi, jos kunkin kaupungin pelastetut voisivat **kohota luonnollisten eroavaisuuksiensa yläpuolelle ja ottaa huomioon ainoastaan hengellisen yhteenkuuluvaisuutensa**. "Me olemme Herraan uskovia siitä-ja-siitä paikasta" on kaunein tunnustus, minkä joku kristitty joukko saattaa tehdä. Kuuluteko Seurakuntaan vai ei, riippuu siitä, onko Messias teissä vai ei. Mihin erikoiseen seurakuntaan kuulutte, riippuu siitä, missä asutte. Jumalan asettama kysymys maailman ihmisistä on: Kuuluvatko he Messiaalle? Uskovista on Jumalan asettama kysymys: Missä he elävät? Ei ole kysymys kansallisuudesta, vaan paikallisuudesta.

Tavallinen käsitys kotimaisesta kirkosta, vaikkakin jossain mielessä aivan oikea, on kuitenkin oleellisessa kohdassaan perusteellisesti väärä. Koska Raamattu jakaa Seurakunnan paikkakunnan, eikä kansallisuuden mukaan, silloin on kaikenlaisen eroituksen tekeminen kristittyjen- ja pakanamaiden välillä vastoin Jumalan ajatusta. Jumalan Seurakunta ei tunne juutalaista eikä kreikkalaista. Sentähden se ei myöskään tunne kotimaista eikä ulkomaalaista, enempää kuin pakanamaata tai kristittyä maata. Ollaksemme siis täydessä sopusoinnussa Jumalan mielen kanssa, ei meidän tule tehdä mitään eroitusta kiinalaisen ja ulkolaisen seurakunnan, kiinalaisten ja ulkolaisten työntekijäin, kiinalaisten ja ulkolaisten varojen välillä.

Kotimaisen kirkon ajatus on, että maan kansalaiset olisivat seurakunnallisissa asioissa itsehallinnollisia, itsensä kannattavia ja itsensä levittäviä, kun sitävastoin Jumalan ajatus on, että kunkin kaupungin tai paikkakunnan uskovat, olkoot sitten maan kansalaisia tai ulkomaalaisia, olisivat itsehallinnollisia, itsensä kannattavia ja itseänsä levittäviä. Ottakaamme esimerkiksi Peking. Kotimaisen kirkon teoria eroittaa Pekingissä olevat kiinalaiset ja ulkomaalaiset toisistaan, jotavastoin Jumalan Sana tekee eroituksen Pekingissä olevien uskovien, olivat he sitten kiinalaisia tai ulkomaalaisia, ja muissa kaupungeissa olevien uskovien välillä. Siksi luemme Raamatussa pakanain seurakunnista, mutta ei koskaan pakanain seurakunnasta. Kun koetetaan saada kaikkia kiinalaisia uskovia yhteen seurakuntaan, osoittaa se, ettei ymmärretä jumalallista perustetta seurakuntien muodostamisessa.

Yhdeltä puolen ei Raamatussa ole mitään mainintaa pakanain seurakunnasta, mutta toiselta puolen luemme "tessalonikalaisten seurakunnasta". On kuvaavaa, että tämä on ainoa se laatuinen ilmaisumuoto Uudessa Testamentissa. Sana ei puhu kreikkalaisten (rodun tai kansallisuuden) seurakunnasta, vaan kyllä tessalonikalaisten (kaupungin) seurakunnasta. Jumalan ajatuksessa ei ole sellaista asiaa kuin kiinalaisten seurakunta, mutta kyllä sellainen asia kuin Pekingin seurakunta. Raamattu ei tiedä mitään ranskalaisten seurakunnasta, mutta se tunnustaa pariisilaisten seurakunnan. Seurakunnan muodostamisen jumalallisen perusteen selvä käsittäminen - eri kaupunkien, eikä eri maiden mukaan - varjelee meitä kotimaisen kirkon väärinkäsityksestä. Ei pitäisi olla minkäänlaista eroa kiinalaisen ja ulkomaalaisen kristityn, kiinalaisen ja ulkomaalaisen työntekijän, tai kiinalaisen ja ulkomaalaisen rahan välillä millään kysymyksessä olevalla paikkakunnalla.

7. YHTEISKUNNALLISET EROAVAISUUDET

Paavalin aikana oli, yhteiskunnalliselta kannalta katsottuna, suuri juopa vapaan miehen ja orjan välillä. Kuitenkin he rukoilivat rinnakkain samassa seurakunnan kokouksessa. Jos meidän päivinämme joku riksakuli (riksa-ajoneuvon vetäjä Kiinassa) ja Tasavaltamme Presidentti kuuluvat molemmat Messiaalle ja elävät samassa paikassa, silloin he kuuluvat samaan seurakuntaan. Riksakuleja varten saattaa olla erikoinen lähetys, mutta heitä varten ei voi koskaan olla erikoista seurakuntaa. Yhteiskunnalliset eroavaisuudet eivät ole riittävä syy eri seurakunnan muodostamiselle. Jumalan Seurakunnassa ei ole "orjaa eikä vapaata".

Raamatussa on viitattu vähintään seitsemään määrättyyn asiaan, joita Jumala on kieltänyt pitämästä Seurakuntansa jakamisen aiheuttajina. Tosiasiassa nämä seitsemän kohtaa ovat ainoastaan tavallisimpia syitä esimerkkinä siitä, mitä inhimillinen mieli saattaa keksiä Jumalan Seurakunnan jakamiseksi. Lähes kaksituhatuotinen kirkkohistoria on surullinen kertomus ihmiskeksinnöistä, joita on tehty Seurakunnan yhteyden hävittämiseksi.

VOITTAJAT

Seurakunta on paikallinen, ja paikallisseurakuntaa ei pitäisi millään ehdolla jakaa. Luonnollisesti nousee kysymys, jos paikallisen (ei uskontokunnallisen) seurakunnan hengellinen elämä on kovin matala, eivätkö muutamat hengelliset jäsenet voi yhdistyä ja muodostaa toista seurakuntaa? Jumalan Sanan vastaus on ehdottomasti: Ei! Jumalan Sana oikeuttaa seurakuntien perustamisen ainoastaan paikalliselle pohjalle. Ei hengellisyyden puutekaan ole riittävä syy seurakunnan jakamiseen. Jos paikalliset työtavat, hallinto ja järjestäytyminen ovat kaukana ihanteesta, se ei vielä anna mitään syytä jakoon.

Jos olen tyytymätön paikalliseen seurakuntaan, on paikkakunnalta muutto ainoa asia, mitä voin tehdä. Silloin muutan automaattisesti toiseen seurakuntaan. Voimme jättää kirkko- tai uskontokunnan, mutta emme koskaan seurakuntaa. **Lahkon jättäminen on oikeutettua**, mutta seurakunnan jättäminen - olkoon se hengettömyyden tai huonon järjestäytymisen tähden - on aivan epäoikeutettua. Jos jätätte paikallisen seurakunnan ja muodostatte eri yhdistyksen, saattaa teillä olla suurempi hengellisyys, puhtaampi opetus ja parempi hallinto, mutta teillä ei ole mitään seurakuntaa, vaan ainoastaan lahko.

Ilmestyskirjan toisessa ja kolmannessa luvussa näemme seitsemän eri seurakuntaa seitsemällä eri paikkakunnalla. Ainoastaan kahta niistä Herra ei nuhdellut, vaan kiitti. Kaikkia muita viittä erikoisesti nuhdeltiin. Nuo viisi seurakuntaa olivat hengellisesti surullisessa tilassa. Ne olivat heikkoja, tappiolle joutuneita seurakuntia, mutta ne olivat siitä huolimatta seurakuntia, ei lahkoja. Hengellisesti katsoen ne olivat väärässä, mutta **ulkonaiseen asemaansa nähden oikeassa.** Siksi Jumala ainoastaan kehoittaa niissä olevia tulemaan voittajiksi. Herra ei sanonut sanaakaan seurakunnan jättämisestä. Paikallisseurakunta on seurakunta, jota ette voi jättää. Teidän tulee pysyä siinä. Jos olette hengellisempiä kuin toiset jäsenet, silloin teidän tulisi käyttää hengellistä vaikutus- ja arvovaltaanne rukouksessa tuon seurakunnan herätykseksi. Jos seurakunta ei ota tätä vastaan, on teillä ainoastaan **kaksi mahdollisuutta: teidän tulee joko jäädä siihen ja säilyttää itsenne saastuttamattomina tai muutoin teidän täytyy muuttaa asuntonne muualle.**

Mutta tämä ei koske lahkoa. On mieletöntä koettaa näiden kahden Ilmestyskirjan luvun väärällä sovituksella pitää Hengen opettamia uskovia lahkossa, sillä nuo seitsemän seurakuntaa, joihin on viitattu, olivat paikallisseurakuntia, ei lahkolais-"seurakuntia" tai kirkkoja. Miten heikkoja ne saattoivatkin olla, olivat ne raamatullisella Ruumiin perusteella olevia paikallisseurakuntia. Jumalan Sana ei ole koskaan oikeuttanut ketään jättämään seurakuntaa. **Kaikki uskovien ryhmät, jotka perustavat veljesyhteytensä muun kuin paikkakunnan mukaan, ovat lahkoja, vaikkapa ne saattavatkin kutsua itseään seurakunniksi. On oikein jättää lahko, mutta ei ole milloinkaan oikein jättää paikallisseurakuntaa.** Jos jätätte paikallisseurakunnan, teette sen ilman Herran valtuutusta ja tulette syypääksi Ruumiin hajoittamisen syntiin.

Kuinka surullista onkaan, kun muutamat hengelliset jäsenet jättävät paikallisseurakunnan ja muodostavat toisen yhdistyksen yksinkertaisesti sentähden, että toiset jäsenet ovat heikkoja ja epäkypsiä. Noiden vahvempien jäsenten tulisi pysyä tuossa seurakunnassa voittajina, koettaen

auttaa heikoimpia veljiään ja sisariaan, jotta Herra saisi siellä kunnian.

Oi, kuinka olemme taipuvaisia halveksimaan niitä uskovia, jota pidämme itseämme heikompina. Kuinka iloitemmekaan niiden veljesyhteydestä, joiden seura on meille erikoisen sopiva. Sydämen ylpeys ja hengellisten asioiden itsekäs nauttiminen saattaa meidät unohtamaan sen tosiasian, että kunkin paikan seurakunnan tulee käsittää kaikki Jumalan lapset sillä paikkakunnalla. Jos sen unohdamme, supistamme kristillistä veljesyhteyttä ja teemme valikointia Jumalan lasten keskuudessa. Tämä on lahkolaisuutta, ja se on Herralle sydämen suru.

PYHÄN HENGEN OLEMUS JA TYÖ HENGEN HUONE

Poul Madsen

Pyhä Henki on niin ollen rajoitettu, niin kauan kuin sillä ei ole todellista ja täyttä pyhien yhteyttä, minkä kautta ilmetä. Jokainen eristäytynyt kristitty, jokainen kristitty, jolla on rakkaudeton asenne toisiin kristittyihin nähden, on Pyhän Hengen suurena esteenä. Sellaiset kristityt estävät Henkeä ilmaisemasta itseään, estävät häntä osoittamasta, mitä hän voi aikaansaada.

Käänteentekevää helluntaipäivän suuressa tapahtumassa oli, että Pyhä Henki sai sinä päivänä itsellensä *kansan*. He olivat kaikki keskenään kokoontuneina, ja he täytyivät kaikki Pyhällä Hengellä...

Helluntaipäivänä sai Henki Jeesuksen täytetyn lunastustyön voimasta sen, jota hän oli kautta aikain odottanut – hengellisen kansan, hengellisen huoneen, hengellisen pyhäkön, ruumiin. Nyt alkoi hänen aikansa, hänen aikakautensa. Tämän kansan kautta hän oli osoittava maailmalle, mihin hän pystyy.

Tämä oli helluntain varsinaisin ja syvällisin puoli, niin kuin Paavalikin sanoo: -*”me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi”* (1 Kor 12:13). Tässä mielessä helluntaita kutsutaan seurakunnan syntymäpäiväksi. Tämä on oikein, sillä sinä päivänä syntyi seurakunta, joka juuri on Hengen huone – sinä päivänä sai Pyhä Henki itselleen *kansan*...

Tämän ymmärsivät ensimmäiset kristityt, ja sen vuoksi he tekivät kaiken voitavansa varjellakseen uskovien keskuudessa Hengen yhteyden. He, lyhyesti sanoen, pysyttelivät koossa. He vastustivat jokaista ryhmiin jakautumisen taipumusta. Voimakkaimmin tätä taipumusta ilmeni Korinton seurakunnassa. Täällä eivät uskovaiset olleet saavuttaneet hengellisyyttä, kuten olemme nähneet. Sen vuoksi täällä oli jakautumisen ja hajoamisen taipumuksilla suuremmat mahdollisuudet. He luulivat kokevansa enemmän, jos ne, jotka pitäytyivät Paavaliin, muodostivat keskenään yhden ryhmän, ja ne, jotka pitäytyivät Apollukseen, muodostivat toisen ryhmän, ja ne, jotka saivat eniten Pietarin puheesta, muodostivat edelleen erikseen ryhmän – kaikki järjestään ryhmiä, jotka kukin tyytyivät itseensä.

Paavali kävi hyvin voimakkaasti käsiksi näihin lihallisiin pyrkimyksiin. Hän tiesi, että jos ne olisivat saaneet yllötteen, niin Henki olisi tullut murheelliseksi ja menettänyt tärkeimmän käyttövälineensä, ja todistus olisi heikentynyt pelottavassa määrässä. *”Ettekö tiedä, että te olette Pyhän Hengen temppeleitä?”* kirjoitti hän heille ja korosti sillä, että he kaikki muodostivat hengellisen temppelein Korintossa. Ja sitten hän jatkoi: *”Jos joku turmelee Jumalan temppelein* (nim).

hajottamalla kristityt ryhmiin ja jakamalla heidät johtajien ja opinkäsitysten mukaan), *on Jumala turmeleva hänet. Sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette*” (Tanskalaisen käännöksen mukaan: ”ja tähän olette hänen temppelinsä”. 1 Kor.3:1-22). Hän ymmärsi, ettei Jumalan työtä voinut kohdata suurempi onnettomuus, kuin se, että uskovaiset alkoivat jakautua ryhmiin. Silloin Hengen täyteys olisi kadonnut. Hengen lahjat olisivat kadonneet. Silloin todistus olisi menettänyt voimansa. Silloin vihollinen olisi saanut suuren voiton.

Emme tiedä, onnistuiko Paavali täysin torjumaan vaaran Korintossa. Mutta me tiedämme, mitenkä on käynyt kautta aikain. Se on yhtenäinen, suuri hengellinen murhenäytelmä. Pyhät ovat menettelleet juuri vastoin ensimmäisten kristittyjen kehotusta ja esimerkkiä. He eivät ole totelleet Paavalin sanoja. He ovat jakautuneet lukemattomiin ryhmiin sellaisin seurauksin, että Pyhältä Hengeltä on riistetty sen tärkein käyttöväline, niin että se ei ole voinut antaa sille täyteyttänsä, ei jakaa lahjojansa halunsa mukaan, ei kirkastaa maailmalle Kristuksen ihanuutta eikä sanalla sanottuna toimittaa sisäänpäin seurakunnassa ja ulospäin maailmassa sitä, mitä hän tahtoisi.

MIKÄ ON SEURAKUNTA?

Seurakunta on *kaikki* pyhät, olkoon heitä enemmän taikka vähemmän. Pyhät on sidotut Kristukseen ja toinen toiseensa, sillä sama elämä ja sama Henki sitoo heidät yhtä läheisesti yhteen, kuin jäsenet samassa ruumiissa ovat yhtä.

Voimme myös sanoa, että seurakunta on Kristus – nimittäin Kristus kaikissa pyhissään. Se on Kristuksen elämä meissä, joka tekee meidät pyhiksi, ja se on hänen elämänsä, joka sitoo meidät kaikki yhteen hänen kanssaan ja toinen toistemme kanssa. Sen vuoksi on oikein sanoa, että seurakunta on Kristus...

Tässä asiassa on kuitenkin tapahtunut suuria ja kohtalokkaita ilmiötä, jotka ovat vieneet itse seurakunnan kannalta tuhoisiin seuraamuksiin. Seurakunta on jaettu ryhmiin, ja on sitten jopa rohjettu kutsua näitä ryhmiä ”seurakunniksi” ja ”kirkoiksi” – puhutaan ”kansankirkosta”, ”baptistikirkosta”, ”helluntaiseurakunnasta” jne. jne. – kaikki tyynni isompia tai pienempiä kristittyjen ryhmiä, jotka ovat eronneet muista kristityistä...

Mutta monet kristityt ovat, kuten sanottu, alkuajoista lähtien halunneet ”muodostaa” jotakin – ”muodostaa” eli ”perustaa” kirkkoja ja seurakuntia – ja seuraus on, että meillä nyt on epäluokainen joukko keskenään riiteleviä ”seurakuntia” ja ”kirkkoja” – samalla kuin itse seurakunta, hengellinen huone on hävitetty.

Poul Madsen, Pyhän Hengen olemus ja työ, ss.52-57.